

Hatice Dökmen

SALI ERTESİ

Çocuk susar sen susma...

DESTEK YAYINLARI: 1452
EDEBİYAT: 434

HATİCE DÖKMEN / SALI ERTESİ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Işıl Ilgıt Şimşek
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Nisan 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-237-0

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Matbaa Mücellit - Çetin Koçak
Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sok No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No. 48625

Hatice Dökmen

SALI ERTESİ

Çocuk susar sen susma...

“ÜNLÜ BİR YAZARIN
ESERİNDE BIRAKTIĞI KISIMLARDAN ÇOK,
ÇIKARIP ATTIĞI KISIMLARI OKUMAYI İSTERİM.”

– G. C. LICHTENBERG

“EN BÜYÜK ACI, BAŞKALARI İLE
PAYLAŞMAYA CESARET EDEMEDİĞİN ACIDIR.”

– CHARLES BUKOWSKI

Müzik gibidir benim için yazmak. Ruhumun gıdası. Bazı zamanlar içime işleyen sıcacık bir senfoni, bazen buram buram kekik kokan bir deyiş. Yorgun yüreğimi, benim olmayan dünyalara alıp götürendir bazen. Çoğunlukla hüznüme çakılan sancı, nadir de olsa bendeki çocuktan artakalan yarım bir gülüştür. Bazen uykusuzluğuma arkadaş olur yazmak. Kadeh sayımın çoğaldığı uzun gecelerimin şahididir kimi zaman. Kendime dahi söyleyemediğim duygularımın tercümanıdır.

İsyanımdır çoğu zaman.

Çıglıklarım.

Haykırışlarım.

Feryatlarım

Ve

Susuşlarım...

Ve susuşlarımdan beslenen kahramanlarım.

Kukla oyununda sırasını bekleyenler gibi sabırla iplerini elime alacağım günü kollarlar. En çok yazmak istediklerim, daha sessizdir diğerlerinden. Sessiz, ürkek ve yorgun...

Aceleyle masamın başına geçerim. Bu sefer kesin kusacağım ne varsa ne yoksa derim. Kısa sürer bu ivedilik. Eskisini daha yene nice kül tabağına bastığım halde canım yine sigara çeker. Önemi-ne göre okunacaklar listesine aldığım kitaplar göz kırpar masanın köşesinden. En üsttekini alırım elime. Sayfalar arasında gezerim bir süre. Bazen de bir bakmışım ki bir sayfa daha, bir sayfa daha derken kitabı yarılamiş olarak bulurum kendimi. Kalemim karalama sayfama ilk sözcüğü yazamaz bir türlü. Ağaçlar çizerim. Hani ilkokulda çizdiğim zamanlardan öteye gidemeyen çizgilerimle. Kocaman bir gövdenin üzerine serilmiş dallar ve uçlarından sarkan elmalar çizerim. İki üçgenden oluşan dağ ve arasından selam veren Ay Dede yaparım. Tek katlı bir evin yılan gibi kıvrılan yolu ve bacasından tüten dumanlar yapmaya çalışırım. Altmış ikiden tavşan ve çöpten adam da çizerim bazen... Hı! Bir de çam ağaçlarını çok kolay çizerim. İyi ki üçgen icat olmuş. Çamda da onu kullanıyorum. Üçgen benim için başka anlamda da ilginç ona bakarsanız. Üçlü doğuş. Üçlü yok oluş. Üçlü ölüm. Üç. Üçlü hayat... Üçlü zincir... Büyük ablam, küçük ablama, “Üç ilmekli üç zinciri bir ilmekle birleştir” derdi yün örmeyi öğretirken. Ya da buna benzer bir laf işte. Neyse. Gülşen annem üçlü olmayı severdi, gerçek oğlunu saymazdı, “Sen, ben ve Rafet sacayağıyız” derken. Garibim bilmiyordu ki o sacayağının tek sağlam ayağı kendisiydi. Bizler ise lehim yerinden düştü düşecek iki paslı ayakçık...

Sokaktan gelecek bir sestem medet umarım bazen yazmamak için. BAHANEM HAZIRDIR O ZAMAN. Ufak bir gürültüyle ayaklarımı terasa sürüklerim. Açık havanın rutubeti tenimi ürpertir. Korkuluklara dayanıp sokağı seyrederim ve gözümün görmediği daha uzakları. Gecenin sırlarını çözmek isterim. Işıkları yanan evlerle gecenin rengini almış evler arasındaki farkı düşünürüm uzun uzun. Karanlığa gömülmüş olanlar için sevinirim. Çünkü o hane-

dekiler için bir tek ihtimal vardır o da mışıl mışıl uyuyor olmaları. Ama ya ışığı yanık olanlar?... İşte asıl gizem orada. Çünkü gecenin bir yarısı ışıkların yanık olması çok olasıdır. Belki bir kutlama var o aydınlığın içinde. Belki iki dostun saati bile unutturacak ge-yikleri. Ya da o gece dünyaya gözlerini açacak bir bebenin, an-nesinin mutlu sancıları. Ya da eve dosya getirmiş işkolik birinin zamanla yarışı... Bunları düşünmek ısıtır içimi ama madalyonun diğer yüzünü düşününce hemen iliklerim donar. Bir hasta vardır belki o yanan ışıkların olduğu evde. Ölümcül hem de. Ya da kavga eden karıkocalar. Belki adam o anda Allah yarattı demeden kadını altına almış vuruyor ha vuruyordur. Kadının çığlıklarını uzaktan duyar gibi olurum o an. Ya da sevdiğine kavuşamamış bir deli âşık kendini içkiye vermiştir de arabesk bir müzik eşliğinde salya sümük ağlıyordu. Yanan ışıklar çok şeyin habercisidir, en çok da acının. Mesela birileri benim gibi ikinci havalesini geçiriyordur gecenin bir yarısı. Ama o da benim gibi büyük bir olasılıkla çığlık atamıyordur. Kedi gibi büzüşüp kaderine razı geliyor ve bir kez daha birileri tarafından susması için onlarca kez yemin ettirili-yordur... Gece çok şeye şahittir her zaman. Hele ışıklar yanıkça...

Çatılarda kanatlarının içine gömülmüş aynı geceye şahitlik eden martıları, rıhtımda uykuya çekilmiş vapurları seyredirim bir süre. Zikzaklar çizerek yokuşu tırmanan bir sarhoşun sefilli-ğini içselleştiririm. İriyarı bir kart horozun yokuşu inerken tavına getirdiği kadını otele atmaktaki aceleci adımlarını izler, içimden en sağlam küfürleri sayarım. Sokak lambalarının yalnızlığında, ısı-sızlığında kendimi görürüm...

Bazen televizyona dalarım. Haberler hep aynı. Terör olayla-rı aldı başını gidiyor. Neredeyse her hafta bir yerlerde ya bomba patlatılıyor ya da canlı bomba ortalığı kana buluyor. Hangi kanalı

açsam, Atatürk Havalimanı'na yapılan canlı bomba saldırısının kritiği yapılıyor ha bire. Bir yenisine kadar gündem bu. Daha bir hafta öncesine kadar Vezneciler, Mardin ve Diyarbakır patlamaları konuşuluyordu... Her kafadan bir ses çıkıyor. Katlanamıyorum bu tartışmalara. Afakanlar basıyor.

Ekonomi haberlerine bakıyorum bazen boş boş. Beni ne kadar ilgilendiriyorsa? Hangi dolarlarımı, hangi avrolarımı, hangi altınlarımı, hangi hisse senetlerimi değerlendirmek istiyorsam artık? O işler patronun işi. Para parayı çeker ne de olsa...

Bazen belgesellere takılırım saatlerce. Büyük göçü her seferinde ilk defa izliyormuşum gibi ilgiyle izlerim. Serengeti düzlüğünden yola çıkan yüz binlerce antilop, zebra ve impalanın uçsuz bucaksız savanalardan sonra Grumeti ve Mara Nehri'ni aşmaya çalışmalarını ve o uzun yolculukta dev timsahlara yem olmalarını seyrederim. İçlerinden biri ben oluveririm o an. Timsahın o kocaman ağzında bulurum kendimi. O dişleriyle boyun kemiklerimi kırarken içim ürperir. İki kere timsahlara yem olmuşluğum gelir aklıma. Deli Ahmet'le Rafet düşer gözlerime...

Bir de kırmızı yengeçler oldukça ilginç gelir bana. Avustralya'nın kuzeybatısında yaşayan milyonlarca yengeç, aralık ayında nemli ormanlardan çıkarak denize doğru yola koyulur, beş gün sürecek yolculuğun sonunda dokuz kilometre yol aşarak Hint Okyanusu'na ulaşırlar. Yani ben insan beynimle yolumu bulamazken...

Yurtdışı bir tarafa, Türkiye'de bile gezip gördüğüm çok az yer var. Belgesellerdeki başka başka iklimlerde kendimi oralardaymış gibi hissederim. Yağmur ormanları, Afrika çölleri, okyanus kıyıları, buzullar... Ve savaşanlar. Hayatta kalmak ve doymak için savaşanlar. Katil balinalar, vatozlar, ahtapotlar, suaygırları, timsahlar, anakondalar, örümcekler, karıncalar, arılar ve daha sayısız savaşanlar.

Kıyasıya kavgaların içinde devam eden hayatlar. Savaşmak bana o kadar yabancı ve o kadar anlamsız geliyor ki. Yirmi altısında adamım ama hâlâ havalelerimle bile baş edememişken...

Bazen kimin elinin kimin cebinde olduğunu anlamadığım, boktan bir diziyi seyredirim. Önünü arkasını tahmin etmeye çalışırım. Kenar mahalle dilberi, nerdeyse tüm Türkiye'nin ekonomik nabzını tutabilecek yakışıklı bir işadaminin tek aşkıdır hep. Kendi yasalarını kendileri koyar bu dizilerdeki yakışıklı abiler. Silahlar bakkaldan alınır sanki bu dizilerde. Bütün erkeklerin belinde en az bir silah vardır hep. Ve erkeklerin hepsi takım elbiseli. Esas oğlanın haricinde bütün erkekler sinsî, düzenbaz, vicdansız. Pahalı otomobiller, pahalı mekânlar, hatta kişiye özel uçaklar emrindedir bu abilerin. Ama kadere bak ki hepsi de mutsuzdur. Kadınlardan nefret ederler. Kadınlara güvenmezler. Ama bir gün gelir ki sadece kanatları eksik olan bir kızcağız çıkıverir karşlarına. Varoşlardan akıp gelen o kanatsız melek ahlak abidesidir aynı zamanda. Ne paraya ne de pula yer vardır onun yüreğinde. Kadınlar adeta entrika için hayata gelmişlerdir de bir tek o esas kız melektir o dizilerde. Diğer kadınlar lüksün ihtişamının baş döndürdüğü ortamlarda yaşarlar. Mekânları saray yavrusu yalılardır genelde. Havuz başında viski yudumlarlar sık sık. Pahalı takılar takar, her an podyumdaymış gibi şık giyinirler. Fanuslarında kimin ayağını kaydırsam diye düşünmekten başka kafaları hiçbir şeye çalışmaz. Olsun. Ben yine de mal mal seyredirim. Onlarla birlikte üzüntülerine ortak olduğum anlar bile olur.

İnternet sitelerine takıldığım zamanlar da var tabii. Sahte isimlerle açtığım hesaplarımdan bütün sitelere girer çıkarım. Benim gibileri gözetlerim genellikle. Kiminin dünya umurunda değil. Poz poz resimler, ağza alınmayacak sözlerle piyasadalar. Kimin-

de kendi karanlığını hissedirim dibine kadar. Uzaktan uzağa ilgi duyduğum da olur bazalarına. Kiminin kusursuz vücudu cezp eder, kiminin hep ıslak bakan gözleri. Islak gözlerle sohbet dalarım bazen fark etmeden. İçime kıvımlı kıvımlı bir şeyler yürür inceden inceye. Küçük Aziz de ilgisiz kalamaz o andaki ambiyansa... Sanal dünyada bile birilerine ilgi duymak ürkütür beni. Rafet'in o tehditkâr bakışları gelip oturur ekranın ortasına. O anda biter sarhoşluğum. Geriye kalan yarım kalmış bir mutluluk ve tere batmış bir beden olur sadece.

Terasımda, türkü dinlerim bazen, aklım yazma hevesiyle kıvrılırken. Köyüm düşer gözlerime mırıldandığım ezgilerde. Karanlık, göbelek, yemlik dolar burnuma. Çimen ve sazlık kokusuna korku karışır, nefret karışır... En çok kendimden nefret ederim o zaman. Her şeyimden. Hatta kendime kötü kötü kokarım. Abartmıyorum. Durgun suyun toprağı balçığa dönüştürdüğü bir dere kıyısındaki sazlığın o kesif kokusu gibi kokar mı insan? Ben kokarım. Derinlere sinmiş gideremediğim ve asla gideremeyeceğim bir koku bu. O anı yaşar yine bütün hücrelerim. Midem bulanır, göğsüme koca bir öküz oturur. Ciğerlerimden nefes boruma hücum eden öksürüklerle kıvrılarak bilindik ibadethaneme saklanırım. Duşu sonuna kadar açar dakikalarca yıkanırım. Derimi yırtarcasına keserim, keserim, keserim... Sıcak suyun bedeni yakması hoşuma gider. Yanan her zerremde arınışa, günahsızlığa, saflığa, temizliğe ulaşıyorum bir nebze de olsa. Acının dinginliğe geçtiğini hissedirim hücrelerimde.

Annem de o gün öyle yapmıştı. O lanet günde, kaynar suyu sararak tepeme dökmüştü. Kırk tas. Derimi yüzüncesine keselemiş, kirli çamaşırları çitiler gibi çitilemişti beni. Şimdi düşünüyorum da, o gün derenin kenarında yaşananlar gerçekten bir annenin

kaldırabileceği şeyler değildi. Hele hele kaplan kesilen yüreğiyle Deli Ahmet'in gücünü bile sollamasına inanmak zor. Belki kendi de yaptıklarının şokunda ne yaptığını bile bilmeden çitile Allah çitiliyordu beni. Dereden beri yaşadıklarıyla altüst olan beyaz teni çoktan kara bir geceye dönmüş, dereyken devleşen omuzları, olanları düşündükçe ağır yükünün altında kamburlaşmıştı. İnce dudaklarını mühürleyip bir süre susuyor, sonra sıkığı dişlerinin arasından istemsizce yeniden söyleniyordu. Ne konuştuğunun da farkında olduğunu sanmıyorum o an. Lağım çukuruna düşüp bir türlü kendini kurtaramayan küçük bir kedinin miyavlamasından farksızdı çünkü zavallının ağzından çıkanlar.

“Eyvahlar olsun! Eyvahlar olsun! Allahım ne kusur ettim ki başımıza bu musibeti yıktın? Allahım ne ederim ne işlerim, bu vebalin altından nasıl kalkarım ben?...”

Bir ara derimi yüzmeyi bırakıp omuzlarımı sımsıkı tuttu. Yüzünü yüzüme, gözlerini gözlerime uladı. İyice korktum.

“Kimseye hiçbir şeycik söylemek yok... Duydun mu sarı kuzum? Hiç kimseye bir şey söylemek yok. Bu sır seninle mezara gidecek, anladın mı?...”

Zaten dereden beri bitmeyen ağıtımın arasında burnumu çekiştirerek kafamı salladım. Kırklanma sonrasında annem Mushaf'a da el bastırmıştı. O gün olanları kimseye söylemeyecektim...

Bir de uyku derdim var. Daha doğrusu uyuyamama derdim. Gözlerim kapalı, saatlerce yatakta döner dururum. Uyku ile uyanıklık arasında kâbus dolu saatler bunlar.

Çıkmam gereken dağlara ayaklarımdaki mecalsizlikten dolayı bir adım bile atamamalarım... Gecenin karanlığında beni kovalayan bir canavarın dişlerini boynumda hissedip avaz avaz bağırarak istediğim halde bağıramamalarım... Deli Ahmet'in sırtlan

bakışlarını ve salyalarını gözlerimden silmek istediğim halde bir türlü aklımdan çıkaramamalarım... Gökyüzünde bir ip merdivenin tam ortasında öylece kalakalmamalarım ve düşüp paramparça olacağımı bile bile bedenimin kilitlenip kalması... Uçsuz bucaksız bir düzlükte, dev bir kaya parçasının bana doğru hızla yuvarlanıyor olması, benim kımıldayamadan olduğum noktada çakılı olarak kayanın gelişini izlemem ve ardından devasa kütlelerin altında ezim ezim ezilmelerim...

Kan ter içinde uyanışlarımla daha sabaha çok varken uyku işini erteleyişlerim... Sonrası bilindik. Boşalır boşalmaz yenisi dolan kadehimle buruşturulup yere atılan paketin yerine yenisini açtığım sigara yarışının sonunda, kanepede sızan uyuşuk bir beden kalır geceden sabaha.

Yazma işi başka bir bahara kalır böylece.

Ertesi akşam yine, yeni heveslerle dolar içim. Artık kesin –yazmalarımla– geçirim yine masama. Laptopumu önüme çekip dosyalarını açarım. Yine ilk yazılması gerekenlerdedir gözüm. Ama onlar her zamanki gibi sessiz ve ürkektirler. Gözlerini kaçırlar.

“Hayır. Olmaz. Yapamazsın. Annene söz verdin. Rafet’e de...”

Hak veririm onlara. Yine ötelirim. Diğer notlarıma bakarım. Aziz’in ya da Bircan’ın uzağındaki notlarıma... Susuşlarımla elevermeyen notlarıma... Yarım kalmış metinlerimi gözden geçiririm. Bazı arsız kahramanlarım kulağıma kulağıma bağırırlar son ses.

“Beni yaz, hadi ne olur beni yaz!”

İşime gelir o an için. Sonuçta hepsini yazacağım. Her ne kadar yazmam gerekenleri yazmasam da yazmak yazmaktır derim. Belki bir de öykü kitabım olur o zaman. Romanınım üzerinden bir yıl geçti. Hoş, ne oldu yani yazdım da? Matbaaya gelen giden müşterilerin eline tutuşturduğumuz ikramdan ileri gitmedi. Ger-

çi şimdiki kafamla, roman için de acele ettiğimi düşünüyorum. Neden uzun uzun bir aşk hikâyesi yazdığımı da çözebilmiş değilim. Üstelik bilmediğim bir duyguyu neden ballandıra ballandıra anlattığım da ilginç yani. Koca bir laf kalabalığı. Kavuşamadan biten büyük aşk. *Aşkın Rengi Karadır*. Peh peh. Ne afili bir kitap ismi ama değil mi? Büyük hayallerim yoktu zaten, o iki yüz kırk sayfalık kitap için. Ee, madem yazıyorum bir kitabım olmalıydı öyle veya böyle. Üstelik bir matbaa sahibinin torpillisiyken. Üstelik kendimce iki lafı bir araya getirip kâğıda aktarabiliyorsam neden olmasındı? Belki başkalarına göre ucuz bir aşk romanı olabilir. Hatta kendime göre bile. Ama başka bir pencereden baktığımda ruhumun mastürbasyonuydu belki bu kitap. Örselenmiş yüreğime merhemdi.

Keşke bu kadar zayıf olmasaydım. Bedenimi, boyumu bosumu kastetmiyorum. Onlar zaten ayrı konu. İçimden, içimdeki fırtınalarla baş edememenden söz ediyorum. Hep böyleydim. Havadan nem kapan, işkembede aşık arayan, görünenden ziyade görünmeyene takılıp kalan mıy mıy biriyim. Örneğin, kadınların hayatlarında parantez içinde çok şey ararım ve o parantezlerin içindeki acılarda kendi acılarıma kardeş acılar bulur, onların sessiz isyanlarıyla bütünleşirim.

Ne zaman yazmaya başladığıma gelince... Çocuktum o zamanlar desem çok klişe olacak eminim. İster inanın ister inanmayın çocuktum gerçekten. İlk havalemde birkaç ay sonra okul başlamıştı. Bir gün öğretmen sordu:

“Aziz, büyüyünce ne olmak istiyorsun?”

“Kitapçı örtmenim.”

“Nasıl yani? Kitap mı satacaksın?”

“I ih! Kitap yazacağım.”

“Anladım.”

Sınıfta bir gülmedir aldı yürüdü. Çocuklar bana yarım akıllı gözüyle bakıyordu. Öğretmen hepsine kızdı.

“Kesin sesinizi. Arkadaşınızı alaya almaya utanmıyor musunuz?” Sonra yanıma gelip sırtımı sıvazladı.

“Sen onlara aldırma Aziz. Yaz. Aklına ne gelirse yaz...”

Yazdım. Tam da öğretmenimin dediği gibi aklıma ne geldiye yazdım ama aklıma gelenler hayatım boyunca konuşmam yasak olanlardı. Mushaf’a el basarak konuşmamaya yemin ettiğim konular... Sonra yırtıp attım kâğıdı. Tekrar yazdım onu da yırttım. Söyleyemediklerim de yırttığım sayfalarla yok olup gidiyordu. Hoşuma gitti bu oyun. Ne misket, ne birdirbir, ne istop, ne asker-cilik, ne de evcilik oyunu bu kadar etkilemişti beni.

Kural basitti.

Yaz ve yırt.

Yırtmak güzeldir. Unutmak gibi.

Yaz, yırt.

Yaz, yırt.

Kus, yıka.

Kus, yıka...

Evet, her ne kadar başına geçene kadar dirensem de, yazmanın dışında her şeyle meşgul olsam da o direnci kırıp ilk sözcüğü sayfaya yazdıktan sonra zamanı bile unutarak yazmak kesinlikle ruhumun gıdasıydı. Kalemimin yazmaya direnişi ise olsa olsa korku olmalıydı. Bunu daha çocukken öğretilmişti bana hayat...